

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2008. szeptember 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2008. június 5. napján kihirdetett **2.B.377/2008/10.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy a Bjk.102/2008/2-6. tételszám alatti bűnjeleket **(1. sz. sértett neve)** (Település, utca, házszám alatti lakos) sértettnek **rendeli kiadni.**

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 3.000 (Háromezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Csongrád Megyei Bírósági Gazdasági Hivatal felhívása szerint.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont] állapította meg. Ezért életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 30 évben határozta meg. Elrendelte a vádlott kényszergyógyítását, rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést, a tényállás téves megállapítása miatt, elsődlegesen gondatlanságból elkövetett emberölés vétségének megállapítása, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A fellebbviteli főügyészség átiratában, illetve a nyilvános fellebbezési ülésen jelenlévő ügyész perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a tényállást és ezen keresztül a cselekmény jogi minősítését támadó fellebbezését a következők szerint egészítette ki:

a vádlottnak **2. sz. sértett** sérelmére elkövetett cselekményét gondatlanságból elkövetett emberölés vétségeként indítványozta minősíteni. Indokolása szerint az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását tévesen nem a vádlott vallomására, hanem a terhelő tanúvallomásokra alapította, jóllehet a vádlott állításait ezek a tanúk sem cáfolták. A védelmi fellebbezés szerint a vádlottnak **1. sz. sértett** sérelmére elkövetett cselekménye könnyű testi sértés vétségének minősül. E vonatkozásban azonban a sértett magánindítványt nem terjesztett elő, ezért a védő e bűncselekményre nézve az eljárás megszüntetését kérte. Másodlagosan fenntartotta a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezést.

A vádlott mindenben csatlakozott védőjéhez.

Az ítéltábla a fellebbezéseket minden irányban alaptalannak ítélte.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, az ügy érdemi elbírálását befolyásoló lényegi eljárási szabályt nem sértett. Tényállása megalapozott, az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A tényállást, illetőleg a cselekmény minősítését támadó fellebbezések valójában a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlottnak azt a védekezését, mely szerint egyik sértett esetében sem irányult szándéka az élet kioltására. A gondatlanságból elkövetett emberölés vétségének megállapítását célzó fellebbezés lényegében még azt is támadja, hogy a vádlott szándéka **2. sz. sértett** esetében akár a testi sértés okozására kiterjedt volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában maga is leszögezte, hogy közvetlen bizonyítékként egyedül a vádlott vallomása állt a rendelkezésére. Az eljárás bírósági szakaszában ugyanis mind **1. sz. sértett**, a vádlott testvére, mind pedig **(név)**, a vádlott élettársa élt vallomás megtagadási jogával, ezért korábbi, nyomozás során tett vallomásaik bizonyítékként nem voltak értékelhetők.

Az elsőfokú bíróság iratszerűen állapította meg azt, hogy a vádlotti vallomás nem volt mentes az ellentmondásoktól. Ez önmagában - tekintve, hogy a vádlott Bf.II.233/2008/6.

az ellentmondások okára elfogadható magyarázatot nem adott - a vádlott szavahihetőségét kétségessé tette. Közvetett bizonyítékként **1. sz.** és **2. sz.** tanú k vallomása állt az elsőfokú bíróság rendelkezésére, akik azonban közvetlenül az eseményeknél jelen volt (**1. sz. sértett neve**)-től értesültek a vádbeli történésekről. Az

elsőfokú bíróság e tanúktól nemcsak a konkrét vádbeli történésekre szerzett lényeges információkat, hanem az azt megelőző vádlotti viselkedésre, kijelentésekre is.

Az ügy érdemi elbírálását elősegítő további lényeges bizonyítékul szolgált a sértettekről készített igazságügyi orvosszakértői vélemény, illetőleg igazságügyi boncolási jegyzőkönyv, valamint az e tárgyban meghallgatott igazságügyi orvosszakértők nyilatkozatai.

Mindezen bizonyítékok körültekintő mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság meggyőző érveléssel vetette el a vádlotti védekezést. Helyes logikai okfejtéssel vont le következtetést a vádlott elkövetéskori tudattartalmára nézve, vagyis arra, hogy a vádlott mind a két sértett esetében az élet kioltására irányuló szándékkal cselekedett. Erre vonatkozó, az elsőfokú ítélet 11. oldal 2. és 3., valamint 12. oldal 1. és 2. bekezdésében részletezett okfejtését az ítélet tábla mindenben osztotta.

Erre tekintettel nem foghat helyt a védőnek a **2. sz. sértett** sérelmére elkövetett cselekmény minősítését támadó fellebbezése sem. A gondatlanságból elkövetett emberölés vétsége un. tiszta gondatlan bűncselekmény, vagyis ezekben az esetekben az elkövetőnek a szándéka a testi sértés okozására sem terjed ki, bűnössége abban is legfeljebb csak gondatlan lehet. Márpedig a vádlottnak a bűncselekmény elkövetését megelőző 2 nappal tett kijelentése, az általa is tudottan disznóöléshez használt, nagy pengehosszúságú kés használata, a célzott testtáj, az alkalmazott erőfelfejtés mind egyértelműen azt támasztják alá, hogy a vádlott nem csak hogy testi sértés okozására irányuló szándékkal, hanem kifejezetten a sértett életének kioltását célzó egyenes szándékkal cselekedett.

Az elsőfokú bíróság helyes okfejtéssel mutatott rá arra, hogy a vádlotti szándékot, illetőleg tudattartalmat a két sértett esetében nem lehet elkülöníteni, a vádlott mindkét esetben egységes akarat-elhatározással cselekedett. **1. sz. sértett** esetében a **2. sz. sértettnél** már figyelembe vett körülmények szintén irányadók. Ezekből pedig csak arra vonható le következtetés, hogy a vádlott nem a ténylegesen megvalósult könnyű testi sértés vétségét akarta elkövetni e testvére sérelmére, hanem ebben az esetben is az élet kioltására irányuló szándékkal cselekedett, a súlyosabb eredmény a sértett védekezése folytán maradt el.

Ezért a cselekmény eltérő minősítésére irányuló védelmi fellebbezések alaptalanok.

Az ítélet tábla alaptalannak tartotta a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezéseket is. A vádlott korábban hasonló bűncselekmény miatt volt már büntetve. 1992-ben ittas állapotban szerelemfáltásból szúrta le feleségét. Most is ittas állapotban, hozzátartozói sérelmére követett el élet elleni bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság által helyesen számba vett súlyosító körülményekre tekintettel a

másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, mely szerint a vádlottal szemben a büntetési célok eléréséhez szükséges a határozatlan ideig tartó szabadságvesztés kiszabása. A feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját az elsőfokú bíróság a törvényi minimumban állapította meg, így e rendelkezés enyhítésére nincs törvényi lehetőség.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is megfelelnek a törvénynek azzal, hogy indokolatlanul rendelkezett akként, hogy az 5 db fekete műanyag nyelű kést néhai **2. sz. sértett** törvényes örököseinek rendelte kiadni. Az iratok szerint ezeket a késeket az 1. és 2. sz. sértett által közösen használt ingatlanból foglalták le, így - tekintve, hogy a vádlott költözött oda legkésőbb - azok nyilvánvalóan **2. sz. sértett** és **1. sz. sértett** közös tulajdonában voltak. Nincs adat arra, hogy **2. sz. sértett**nek törvényes örökösei lennének, ezért e vonatkozásban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság rendelkezését annyiban változtatta meg, hogy ezeket a késeket **1. sz. sértett**nek rendelte kiadni.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalanoknak tekintette, ezért az elsőfokú ítéletet - annak helyes indokai alapján - az előbb írt pontosítással a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

A vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére is kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Bf.II.233/2008/6.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

S z e g e d , 2008. szeptember 25.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja,előadó

Dr.Katona Tibor sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.II.233/2008/6. számú végzése és a Csongrád Megyei Bíróság 2.B.377/2008/10. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

S z e g e d , 2008. szeptember 25.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke